

Alcaldes de Terrassa i Sabadell, presidenta de la Diputació de Barcelona i alcaldessa de Sant Cugat del Vallès, alcaldes i alcaldesses del Vallès, regidors, regidores, consellers i conselleres comarcals, autoritats i representants d'entitats, companys i amics:

"Tu, que ets dirigent, no oblidis que ho ets perquè has dubtat dels dirigents. Permet, per tant, als dirigits dubtar"

Començo amb una cita. Una cita de Bertold Brecht. Del seu llibre *Elogi del dubte*. Tots els que ens dediquem a la política ho som perquè hem dubtat. En el dubte, la qüestió, la crítica, hi ha la llavor de qualsevol ciutadà que acabi convertint-se en representant polític. I, per tant, quan aquest arriba a ser representant polític ha de permetre a la vegada que es dubti d'ell. Això és l'essència de la democràcia.

Els demano, doncs, consellers i conselleres, que dubtin de mi. Que posin en qüestió les propostes que posi sobre la taula. Els faig aquest encàrrec. Dubtin i dubtin. I després, tornin a dubtar. No parin mai de dubtar. Jo ho he fet, i precisament perquè he dubtat, ara mateix em dirigeixo a tots vostès des d'aquesta tribuna. La meva obligació, doncs, serà aportar a cada dubte, una resposta; a cada interrogant, una certesa. Encara que les respostes o les certeses siguin de vegades incòmodes.

Que ressonin, doncs, aquestes paraules de Bertold Brecht, en aquesta sala de plens de l'Ajuntament de Terrassa.

Una cita que no és meva. L'agafo prestada. Del Toni. Sí, el Toni Farrés. Alcalde de Sabadell i primer president del Consell Comarcal. Un referent per molts. Entre els que m'hi compto. Ell la va utilitzar en el seu darrer discurs com Alcalde. D'això ja fa 16 anys. Unes paraules, que recentment han ressonat en una altra sala de plens. A pocs quilòmetres d'aquí. A Sabadell. En el comiat del Joan Carles Sánchez, també Alcalde de Sabadell, company i amic, de qui tantes coses he après i continuo aprenent.

El Joan Carles i el Toni. No és casualitat reivindicar aquestes dues figures en aquest primer discurs que faig com a president del Consell Comarcal.

I fer-ho aquí, en aquest lloc, en aquest moment, després de tot el que ha passat en aquesta comarca en els darrers anys. En sóc conscient. Plenament. No és gratuït. I desitjo que entenguin el gest i les seves derivades. Per dir-ho d'una altra manera, més directa, més contundent. No sempre hem fet bé les coses, ho sabem. Sabem on hem fallat. Sabem

perquè hem fallat. Sabem qui ha fallat. I, precisament per això, passarem pàgina.

Aquest és el meu primer compromís com a President del Consell Comarcal: obrirem portes i finestres. I aquestes seran de vidre. Transparents. Estarem a la vista de tothom. I canviarem formes de fer, formes d'actuar, formes de procedir, formes d'entendre la política.

Quan no es respecta una institució, no ens respectem a nosaltres mateixos, i el que és pitjor, no respectem als ciutadans. I estem aquí per servir-los. No ho hem d'oblidar mai.

Per això, arribat aquest punt, comença el descrèdit de la política. I tornem a la cita. Insisteixo. No deixin mai de dubtar. Així recuperarem la confiança en les institucions. Així recuperarem la confiança en el Consell Comarcal, en uns moments tan importants com complexos.

Després d'unes eleccions municipals que ens deixen arreu un escenari de fragmentació política, on cada vegada hi ha més pluralitat de punts de vista en les sales de plens dels pobles, viles i ciutats, on cada vegada hi ha més governs en minoria, aliances puntuals, conjunturals, que posaran en qüestió la solidesa de molts governs, ara més que mai, tindrem més necessitat de diàleg.

Ens haurem d'entendre, ens haurem de posar d'acord. I això implica negociar, i negociar implica cedir, i cedir implica generositat, i per ser generós cal tenir amplitud de mires, humilitat i respecte. Tot això serà clau, fonamental, essencial en aquesta present legislatura.

Hem d'aconseguir que el Consell Comarcal sigui un espai de discussió, però també de consens. Hem d'aconseguir que aquest espai sigui reconegut com un espai on es pugui debatre, on es puguin exposar arguments i defensar posicions més enllà de la lògica partidista.

Hem d'aconseguir ser protagonistes a l'hora de teixir complicitats, d'assolir acords, de construir pactes. Hem d'aconseguir que el Consell recuperi el lideratge polític en totes aquelles qüestions que afectin a la nostra comarca. Hem d'aconseguir que el Consell sigui la veritable casa de tots els Ajuntaments. Aquest és el meu altre gran compromís com a President del Consell Comarcal.

Fer-ne un espai de trobada. Que generi confiança i seguretat a tothom. Que no sigui vist com accessori o artificial, sinó com un instrument útil i eficient. Que els ciutadans no ens percebin pas com una administració endogàmica i allunyada de la realitat, sinó com un ens proper i dinàmic, que aporta solucions. I tot això ens ho haurem de guanyar a pols. Ningú ens ho posarà fàcil, però ho farem, oh, i tant, que ho farem... I ho farem de la millor manera.

Entre tots, entre tots obrirem nous debats, entre tots dibuixarem nous horitzons, uns horitzons que s'hauran de plasmar en un full de ruta actualitzat als nous temps.

Serà un nou Pla d'Actuació comarcal, que reculli noves línies de treball: explorant noves formes de treballar entre els municipis i entre ens de diferent ordre, incentivant que es mancomuni de serveis; ajudant als municipis més petits en tot allò que tingui a veure amb la modernització de l'administració; en matèria d'Habitatge i mediació, potenciant els papers de les Oficines que tenim repartides pel territori; en matèria d'Energia, consolidant projectes com els d'aprofitament de biomassa creant noves oportunitat d'estalvi energètic; també en matèria de Promoció Econòmica.

Hem de ser capaços de projectar el nostre territori en un espai ideal per invertir, perquè s'hi ubiquin noves activitats. Aquí m'hi estendré una mica. Crec que aquest és un punt fonamental. Reunim totes les condicions.

Les tres T, de les que parlen alguns especialistes en desenvolupament urbà. Tenim Tecnologia: bones connexions, empreses especialitzades, parcs tecnològics. Tenim Talent: concentrat en centres d'innovació i coneixement, en universitats, com l'Autònoma i la UPC, entre d'altres. I també som una societat Tolerant, la tercera T: una societat oberta a la incorporació de noves influències i formes de vida diferents. Som un territori estratègic. I això ho hem de posar en valor.

Pel Vallès hi han passat i hi passen totes les infraestructures terrestres que han articulat i articulen el nostre país. Des de la Via Augusta romana, passant pels ferrocarrils del segle XIX, les autopistes i carreteres del segle XX i arribant als trens d'alta velocitat i el corredor mediterrani del segle XXI. Pel Vallès hi passen també les infraestructures invisibles, com ara les xarxes d'abastiment d'aigua, gas, electricitat i la fibra òptica.

Tot és accessible des d'aquest gran passadís geogràfic que és el Vallès. No és d'estranyar, doncs, que l'historiador Pierre Vilar es referís a la nostra comarca com a "cruïlla de Catalunya". O que l'enginyer Albert Serratos, director del Pla General Metropolità, encara vigent en molts aspectes, situés el centre del país al bell mig de la nostra comarca.

Personalment, la imatge que m'agrada més, és la de l'il·lustre geògraf sabadellenc, Pau Vila, que es referia al Vallès com "el carrer Major de Catalunya". I volem continuar sent aquest carrer Major. De fet, ho som. Som un autèntic motor del país. Acolлим un 21% de l'activitat econòmica de la Regió Metropolitana. Representem un 11% del PIB català i un 3% de l'espanyol. De la indústria del tèxtil, vam saber diversificar cap a la metal·lúrgia, la fabricació de maquinària i les indústries manufactureres. I unes dècades després, hem sabut fer el salt cap a la societat de serveis: la informàtica, l'enginyeria, les telecomunicacions, les finances, els serveis personals, la cultura...

Però el món avança cada cop més de pressa, i hem de prendre decisions per avançar-nos als canvis. Pensar que cada matí tot seguirà igual és un error. Hem d'adaptar-nos constantment, i per això hem d'aixecar la mirada, pensar a llarg termini. Caldrà, doncs, un debat sobre la configuració de la nostra comarca. Un debat que s'ha d'abordar més enllà dels àmbits institucionals. I que ha de contemplar diferents aspectes.

N'apunto un parell a mode d'inventari. El primer és la possible fusió amb l'altre Vallès, el Vallès Oriental. Ho hem de fer de manera respectuosa, amb calma i tranquil·litat. La suma dels dos Vallès suposaria crear el primer pol industrial, manufacturer i exportador del Sud d'Europa. Una dada que cal tenir present. El segon és la relació amb el conjunt de l'Àrea Metropolitana, i més concretament amb Barcelona. I ho hem de fer sempre tenint en compte que el Vallès no és un apèndix. Tenim una vida econòmica, urbana i cultural pròpia. I, per tant, hem de poder parlar de tu a tu amb la ciutat global que és Barcelona. Nosaltres en volem formar part. Crec que el Vallès n'és una part fonamental. Hem de superar una visió reduïda i aïllada. No hem de caure en la temptació de contraposar-nos a Barcelona. Més aviat el contrari, la nostra voluntat ha de ser la de treballar en equip. Tenim actius complementaris, i sumats podem ser un equip imparabile.

Vaig acabant. No puc amagar que aquest encàrrec suposa una enorme responsabilitat. Però també em genera una enorme satisfacció. Iniciem un viatge, un viatge apassionant, un viatge que no faig sol. El faig acompanyat de tots vosaltres, dels grups de govern, a qui vull donar les gràcies per la seva confiança, també dels grups de l'oposició, amb els qui hem comprometo a buscar espais de col·laboració.

Deixeu-me tenir unes paraules especials pels companys del meu grup de consellers comarcals. I un agraïment especial per l'Amadeu Aguado. Sense ell, sense l'Amadeu, hauria estat impossible articular aquest nou projecte pel Consell Comarcal. Estic molt content de tenir-te al costat.

I acabo. Em sento orgullosament castellarenc i català. I també vallesà. El Vallès té la seva pròpia identitat. Una plana extraordinària, plena de racons meravellosos.

Des del conjunt monumental de les esglésies de Sant Pere de Terrassa, futur Patrimoni de la Humanitat de l'UNESCO, passant pel Monestir de Sant Cugat o la catedral del Vallès, l'església de Sant Esteve de Castellar. Des de la Casa Duran i el Vapor Buixeda de Sabadell, el Castell de Plegamans o el poblat ibèric de Cerdanyola. Una terra que ha vist néixer o on s'han establert persones rellevants pel nostre país, ja siguin escriptors, artistes, esportistes.

El Vallès no té bandera. Tampoc té himne. Però, de ben segur, que si ens ho proposéssim, tindríem una bandera on la Mola hi seria present.

I la lletra de l'himne inclouria aquesta estrofa de Joan Oliver, Pere Quart, amb la que m'agradaria acabar la meva intervenció:

“En ma terra del Vallès,
tres turons fan una serra,
quatre pins un bosc espès,
cinc quarteres massa terra.
Com el Vallès no hi ha res”.

Gràcies!

Ignasi Giménez Renom